

Ivica Posarić

(1937. – 2018.)

Vlado Božić

Ivica Posarić bio je jedan od članova koji su obilježili prvo desetljeće aktivnosti Speleološkog odsjeka Planinarskog društva “Željezničar” u Zagrebu i kasnije Speleološkog odsjeka Planinarskog društva “Platak” u Rijeci.

Rođen je 7. svibnja 1937. u Zagrebu gdje se školovao i 1962. diplomirao strojarstvo na Strojarsko-brodograđevnom fakultetu. U mirovinu je otišao 1999., a umro je u Rijeci 29. lipnja 2018.

Speleologijom se počeo baviti još 1953. Sa svojim vršnjacima i roditeljima često je odlazio na izlete u planinarski dom na Glavici i u špilju Veternicu. Član PD-a “Željezničar” i njegovog SO-a bio je od 1956. do 1963. U SO-u je bio tajnik 1958. – 1961. Bio je također član Speleološkog društva Hrvatske (SDH) 1960. – 1962. Nakon odsluženja vojnog roka 1962. – 1963. preselio je u Rijeku i bio član SO PD-a “Platak” do prestanka njegovog rada 1985., bez posebnih zaduženja.

Godine 1975. SO PD-a “Željezničar” ga je proglasio za počasnog člana.

Detaljan dotadašnji životopis i speleološka djelatnost objavljeni su u jubilarnom broju časopisa “Speleolog 50” povodom 50 godišnjice SO-a (Božić, 2000).

Ivica je iz Rijeke preselio u Crikvenicu u kojoj je živio do smrti. Od tada je u špilje ulazio samo

kao turist, ali je sa speleolozima SOŽ-a bio u stalnoj vezi, posebno preko mene, jer mi je bio vjenčani kum. Zadnjih godina, zbog teške bolesti, samo je povremeno izlazio iz kuće pa je imao više vremena razmišljati o prošlim vremenima u kojima smo doživjeli razne uzbudljive dogodovštine. Često smo tada telefonom obnavljali sjećanja na pojedine uzbudljive događaje, kako smo ih onda doživljavali i kakvi smo tada mi sami bili.

Primjer za to je istraživanje aktivnog ponora Gotovž kod Klane iznad Rijeke 1959., koje je moglo završiti tragično. U jeku istraživanja jame (doprli smo tada do dubine od 252 m) javljeno je s površine da nailazi bujica i da najhitnije svi moramo van. Nedugo nakon što smo svi izašli iz jame u ponor se sručila bujica. Voda je tekla nekoliko dana i naravno, svu našu opremu, ostavljenu u jami (ljestve, užad, telefoni, šatori) odnijela u dubinu ili ju je toliko uništila da je postala neupotrebiva. U jamu smo mogli ući tek kada je voda prestala teći. Ušli smo u jamu s posuđenom opremom iz Postojne kako bismo potražili ostatke naše opreme. Ono što smo pronašli izvlačili smo na površinu. Velik je problem bio izvući smotuljke ljestvice s Druge vertikale do Prve, jer ta vertikala nije bila prevjesna, već vrlo strma, s mnogo izbočina. Zbog toga je na svakoj izbočini morao biti jedan čovjek i odguravati ljestvice od stijene. Ivica je bio na dnu vertikale i vezao ljestvice na uže koje smo mi vukli gore. Dno vertikale je bilo jezerce mutne vode, koje je stvorila brana od nanešenog materijala. U trenutku kada je Ivica krenuo rubom brane na drugu stranu jezera, brana je popustila. Ivica je osjetio da mu se tlo ruši pod nogama pa je viknuo da mu nategnu uže osiguranja. Ne sjećam se tko je Ivicu osiguravao, ali odradio je to dobro. Ivica je ostao visjeti izvan zahvata vode. Istovremeno je taj dio jame ispunila tutnjava. Šum padajuće vode i tutnjava trajali su, nama se činilo vječno, ali ipak samo koju minutu, kada smo mogli dozvati

*Na Godišnjoj skupštini SO-a 1975.
Autor: Juraj Posarić*

Ivicu. Očekivali smo svašta, ili nikakav glas ili neki prestrašeni, a kad tamo on se javio veselim glasom da je u jezercu našao još jedan dio naše opreme. Ustanovili smo tada da je Ivica hodao rubom brane koju je stvorio neki balvan ili panj na koji je voda nanijela zemlju i kamenje. Pod njegovom je težinom brana popustila i zajedno s vodom se sručila u dubinu. Ova izbjegnuta nesreća samo je bila dokaz kako smo bili dobro organizirani, tj. osigurani od eventualne nesreće. Ivicu ovaj događaj nije obeshrabrio da nastavi i dalje izvlačiti opremu, čak je poslije na površini predvodio šaljivu povorku "ožalošćenih" speleologa, organiziranu povodom gubitka opreme.

Literatura:

- Božić, V. (2000.): Ivica Posarić, Biografije zaslužnih članova, *Speleolog* 50, 149-152